

Un Cezar al... muzicii

(Daniela Caraman Fotea – 4 martie 2016)

Vă propun o întâlnire cu istoria muzicii românești. A celei POP, colorată de CEZAR TĂTARU de-alungul anilor '70, cu talent și har, spre bucuria unui public extins, cunoscător (și recunoscător), al unor muzicieni dintre cei mai rafinați, care i-au căutat colaborarea.

A simțit chemarea muzicii din copilărie; prin 1956, cânta în stradă, pentru... vecini! Șlagărele la modă (din repertoriul Ritei Pavone, Cioco, cioco, ciocolata). A fost însă remarcat de un regizor al Teatrului Național, chemat acolo pentru figurație și roluri potrivite vârstei. A ajuns în distribuția filmelor Puștiul și Amintiri din copilărie ale regizoarei Elisabeta Bostan, în emisiuni pentru copii ale Televiziunii naționale. Dar, muzica îl marcase mult mai puternic. Și avea de ce. Cezar Tătaru a afirmat o voce deosebită: egală în registre, cu timbru original; acutul îi era puternic și, important, avea capacitatea comunicării, un ritm contaminant al interpretării. Sigur, repertoriul urma standardele vremii (evident cele internaționale), dar ele nu erau doar reproduse; în fiecare versiune, exista o notă aparte, care plăcea, aducea dorința reascultării versiunilor sale. Calitate care, sezizată și de creatorii în vogă ai momentului, din pop, rock ori muzică ușoară, i-a adus solicitări dintre cele onorante. Semnificativă mi se pare colaborarea cu ADRIAN ENESCU (unul dintre muzicienii cu acoperire temporală neîntreruptă în pagini cu încărcătură emoțională și profesională de calibrul). Cezar i-a interpretat piesa Vechiul ceas dar a semnat și solistica în primul LP al compozitorului – poemul Basorelief, pe versuri de Ioan Alexandru, apărut în 1974.

Mai înainte au mai fost însă colaborări importante pentru CEZAR TĂTARU: în 1968 cu grupul Sideral (piesa Archeopterix este referențială), programele susținute la barurile selecte românești – Athenee Palace (unde este remarcat și de realizatorul Tv, Titus Munteanu), Continental, Potcoava de aur din Eforie Nord, Miorița din Mamaia, în companii de invidiat: Gil Dobrică, instrumentiști virtuozii precum Radu Goldiș, Florin Ochescu, Iuliu Merca, formațiile Sfinx, Peter Wertheimer, Depold ș.a. Amintesc și de participările solistului la festivalurile „Lira de Aur” – Bratislava, la Ulan Bator, Dresda, în fosta Uniune Sovietică alături de Sfinx.

Un contract în Turcia de la care a fost înlăturat, l-a determinat să plece din țară. A fost chemat de Dan Andrei Aldea și Cornel Ionescu (muzicuțistul), la Munchen unde s-a stabilit în 1982.

Nu a încetat să cânte. Serile, în localuri, în week-end. A dobândit și tehnica chitarei bas. Repertoriul de standarde s-a extins. Green, green, gras of home ori I shot the sheriff, piese de la Tonny Benett sau Franck Sinatra bucură, desigur prin celebritatea lor melodică dar și prin acea notă personală, pe care Cezar Tătaru o imprimă versiunilor sale, fără a le afecta evident, dar aducând o aromă de originală contribuție, agreabilă și convingătoare pentru înzestrarea fanteziei sale.

Artistul a mai revenit în România, apărând și în emisiunile televiziunii publice (2004, 2014). Scopul era însă revederea fratelui său, a mamei, acum în vârstă de 99 de ani!. Frumos...

13 noi piese au intrat recent în eter, bonus Me and Mrs Jones, înregistrate de CEZAR TĂTARU alături de formația **Midlife Crisis** al cărei vocal lider este. Interesantă orientarea solistului către repertoriul **rhythm and blues**, pe care nu oricine îl poate aborda cu credibilitate (nu mă refer la

cântăreții de culoare). Ușoara răgușeală, dozată atât cât să nu afecteze audiția, ritmul trepidant – acel swing inconfundabil al genului, temperamentul interpretării, o formă fizică remarcabilă, toate sunt prezente, pentru a ne convinge că Cezar mai are o calitate neprețuită, cred eu: aceea de a se reinventa pe noi teritorii expresive ale Euterpei (eu o numesc cea mică – față de cea academică, dar atât de dominatoare!). Așa încât el își translează popularitatea standardelor asupra propriilor evoluții. Pe când un nou CD (la fel de performant)? Fericirea este viața activă, spunea George Călinescu...